

го дзлзгз пжть, пжть многогодишенз. И тѣка пакз, колка мжка да размышлава, че предз толкова години могзлз бы хыладо пжти да са покае, а пакз чрезъ толкова години поискалз да са мжчи за всегда. Раната, която произвежда това копіе въ память-тж на оногова, цю са мжчи, е едно раскаиіе горчиво и безполезно. Тогава той са кае само за онава, цю е направилз, нз не е вѣче время да вжде простенз. Тогава плаче само за него, нз сзлыты мѡ не чмыватз вѣче грѣховеы мѡ, а распалюватз оце по-вече пламьцыты мѡ. Бо а дѣ нѣсть покааніа: нѣсть бо во а дѣ отшѣдшымы исповѣданіа и исправленіа, говори Богословзтз. Въ тѣкашніа животз, грѣшникзтз са кае, и са полздва: исповѣдзва са и са чдостоава за прощеніе: плаче и са очищава. Зацото, нынѣшнее время єсть благопріятно, поманѡва Апостолзтз. Това є за покааніе время, въ което Богз има отдадены ключовеы въ ржцѣтѣ на своиты свашенницы, които отвараѣтз, кога искатз, на оныа, цю са кажтз, вратата на царството небесно: нз въ тамкашніа дрѡгз животз не є тжй. Зацото є за въздааніе тогавашното время, въ което споредз съставеніа сждз всѣкой є възпріалз, както є направилз. Тамз Богз є взелз ключовеы, и слѣдз като ччинилз сждз надз праведныты и грѣшныты, заключилз оныа врата, които оставатз заключены вѣчно. Заключили са вратата въ царството небесно. Блаженни сж праведнити, които пребываватз въ него вѣчно: окаиіи сж грѣшнити, които сж испждени изз него такожде вѣчно. Вратата вѣче са не отвараѣтз, ключове нѣма, прощеніе нѣма, покааніе нѣма. Нз зацо дѡмамз, нѣма? Има покааніе, обаче горчиво и безполезно. Садлз царьтз Ісраилскый, когато гоналз нѣкога Філістимлянныты, обнародовалз на всичкиа свой народз, за да не дързне никой никакз да вкѡси въ всичкиа онзи день, докаѣ той полдчи съвършеннж повѣдз надз непріателиты си, и са закаѣлз сз страшна кѣѣтва, че цю предаде въ сжціа часз на смърть оногова, кой бы нарѡшилз царскжтж мѡ заповѣдъ, ако цю бы и саміатз неговз сынз Іонатанз. Въ томъ день рѣченніатз неговз сынз Іонатанз по слѡчай наскочилз тамз въ полето єдинз пчеленз члей (кошърз), и като былз принжденз отз гладз да допре краа на копието си до медзтз, и цомз го принеслз до устата си, тосч-часз са осждилз на смърть отз цара и баца си. Смѣртію да чмретз